

MOTGÅNGENS MENING Kapitel 3 - Bär varandras bördor

Att vara kristen är att leva i gemenskap. Detta är en sak som behöver understrykas i detta privatreligionens tidevarv. Vi måste vara på vår vakt mot en individualism som gör tron till en privatsak, bönen till en enskild angelägenhet och gudstjänsten till något överflödigt. Evangelierna visar tydligt att Jesus från början är inställd på att skapa en gemenskap omkring sig. Det första han gör när han börjar sin verksamhet är att samla en krets av lärjungar. När han senare sänder ut dem för att förkunna Guds rike, sänder han dem två och två, inte bara för sällskaps skull utan av djupare skäl. En människa är en individ, två människor är en församling — visserligen världens minsta församling, men ändå. Också när Jesus ger sitt löfte om bönhörelse, knyter han det till en gemenskap: Allt vad två av er kommer överens om att be om här på jorden, det skall de få av min himmelske fader. Ty där två eller tre är samlade i mitt namn är jag mitt ibland dem. Matt 18:19-20 Församlingens storlek spelar således ingen roll. Församlingen kan bestå av två eller tusen eller fler. Det enda antal som aldrig kan bilda någon församling är en. Inga privatsaker En grupp i vår församling fick en gång göra en viktig erfarenhet. Bakgrunden var att vi kände oss andligen nergångna. Vår bön fungerade inte. Det var inte nog med att vi inte fick vad vi bad om, utan vi fick gång på gång raka motsatsen. Vi beslöt då att tillsammans åka bort ett par dagar för att i bön och samtal försöka komma tillrätta med situationen. Många känslor frigjordes, och vi fick verkligen tala ut med Herren och med varandra. Vi leddes då fram till följande insikt: I församlingsgemenskapen finns det inga privatsaker. Det var inte nog att dela vissa utvalda saker med varandra. Vi skulle vara beredda att dela allt. Vad kunde detta innebära i praktiken? Några exempel blev så småningom klara för oss. Bönen behöver inte vara privat. Visserligen är det rätt och naturligt att vi var för sig samtalar med vår Fader, men har vi ett bestämt och konkret ärende med vår bön, är det alltid bättre att be gemensamt. I församlingen är vi kallade att bära varandras bördor. Det betyder att min sorg är din och din onda rygg är min. Där församlingsgemenskapen fungerar, slipper vi att hela tiden tala i egen sak inför Gud. Vi behöver bli av med vår blyghet och verkligen kunna dela behoven med varandra. Felet är inte att vi ber för litet, felet är att vi ofta ber alldeles för privat. Synden kan inte vara privat. Detta är en sak som är ännu svårare att inse. Visst bekänner vi våra synder inför Herren, men det är inte nog. Jag har tidigare anfört Jakobs ord "bekänn era synder för varandra" (Jak 5:16). Härtill kommer Herrens egna ord till apostlarna: Om ni förlåter någon hans synder, så är de förlåtna, och om ni binder någon i hans synder, så är han bunden. Joh 20:23 Här har vi en parallell till bönen om helande. Visst kan vi gå direkt till Herren med våra behov, men den normala vägen är enligt Guds ord att bekänna inför Herrens tjänare och ta emot förlåtelse genom honom. För att detta inte skall bli onödigt svårt finns bikten och prästens ovillkorliga tystnadsplikt. Om jag går till bikt eller inte är ingen privatsak. Den som är smutsig kan smutsa ner andra. Församlingsgemenskapens kedja blir aldrig starkare än den svagaste länken. Predikan är inte något privat. Den är inte bara frukten av en pastors mödor på lördagen. Den är hela församlingens angelägenhet, och man kan nog påstå att varje församling får den predikan den förtjänar. Ingen predikan kan bli omfrån Gud om den inte förbereds och framförs under bön. Och detta kan inte vara en mans verk. För att travestera Jesu ord: Gråt inte över predikanten, gråt över er själva och era barn (Luk 23:28). Och låt det bli böntårar! Andaktslivet får inte vara privat. Detta gäller både gudstjänsten och den enskilda andakten. Det är inte min ensak som församlingsmedlem om jag kommer till kyrkan eller inte. Det är inte bara så att jag behöver gudstjänsten, jag behövs också i gudstjänsten. Om min plats står tom lider hela församlingen skada. Skall vi bära varandras bördor, så kan jag inte nöja mig med att komma när jag "behöver det". Jag kan inte bara propa på att bli buren, jag måste också själv vara beredd att bära. Och likadant är det med min enskilda andakt. Försummar jag att ta mig tid till bön och bibelläsning så försvagas mitt andliga liv — och därmed församlingens. På detta område får vi uppmuntra varandra. När någon inte orkar får vi gå in och bära hans börda, för att en annan gång själva bli burna.

Gåvor till församlingen Genom det heliga dopet har Herren tagit upp oss till medlemmar i sin kyrka. Kyrkan är inte bara en osynlig gemenskap, utan den existerar konkret och synligt i varje församling. Om det konkreta och synliga talar också ordet med-lem. Den tydligaste undervisningen på denna punkt får vi av aposteln Paulus: Liksom vi har en enda kropp med många lemmar, alla med olika uppgifter, så utgör vi, fast många, en enda kropp i Kristus, men var för sig är vi lemmar som är till varandra. Rom 12:4-5 Hade kyrkan varit något osynligt, så hade aposteln säkert talat om en enda själ eller en enda ande. Men nu säger han en enda kropp och betonar därmed kyrkans synlighet. Allt i en människokropp är inte omedelbart synligt, det finns också invärtes delar, men själva kroppen som helhet är onekligen synlig. Så kan också en del församlingsmedlemmar få vara lite osynliga och anonyma, medan däremot församlingen som helhet måste synas tydligt. (Ligger vi sängen hela dagen så syns bara nästippen, men då kan man också dra slutsatsen att kroppen är sjuk!) Alla lemmarna i kroppen har sina olika uppgifter. Ingen är den andra lik. Somliga påminner om varandra, som en höger- och en vänsterfot, men ingen kan påstå att de är identiskt lika. Man kan leka lite med tanken på de olika delarnas uppgifter i Kristi kropp: hjärtat kan stå för tron, hjärnan för kunskapen, handen för helandet, foten för tjänandet (om någon ber dig gå en mil så gå två). Munnen för förkunnandet, örat lyssnandet (själavård), ögat konstnärligheten, famnen tröstandet. Ingenting säger förstås att vi bara skulle ha enda funktion vardera (munnen kan både tala och äta, handen både bära och smeka), men ingen kan ensam uppträda i alla funktioner. Jo, Kristus själv, men honom kan ingen likna på egen hand. För att framställa hans kropp måste vi fungera tillsammans, och samordningen måste komma från honom som är kroppens huvud. Poängen är att vi som skilda lemmar är till för varandra. Händerna utför vad hjärnan säger dem, fötterna går på den väg ögat ser, munnen svarar på vad öronen hör. Ingen av dessa delar skulle kunna klara sig själv. På samma sätt utrustar Herren dig och mig med vissa gåvor, men ingen enda av dessa gåvor har vi för eget bruk, för att bara tillfredsställa oss själva. Alla gåvor är avsedda till nytta och uppbyggelse för andra. Därmed utesluts varje tanke på att vara "kristen på egen hand". Mycket kan man vara på egen hand, men inte det. Att privatisera sin kristendom är att förslösa Guds gåvor. Av detta följer att de särskilda Andens gåvor som Paulus omnämner i Rom 12 och 1 Kor 12 (profetia, helande, tungotal etc) är helt och hållet församlings-inriktade. De är aldrig gåvor till någon enskild utan alltid gåvor till församlingen. Är vi kallade att bära varandras bördor (Gal 6:2), så är vi också kallade att bära varandras gåvor. Herrens har räknat ut det så vist att han ger mig den gåva du behöver och dig den gåva jag behöver. Ibland skyggar vi för att, som det heter, bli beroende av andra. Men i församlingen måste vi lära oss att vi är beroende av varandra. Som det ibland kan heta vid ett frieri: "Jag kan inte leva utan dig!", så skulle det ständigt heta i den kärleksgemenskap som församlingen är avsedd att utgöra. En helande gemenskap När Paulus skriver om Andens gåvor har han en överordnad princip: "Hos var och en

framträder Anden så att den blir till nytta" (1 Kor 12:7). Till nytta för församlingen. Och därför, säger Paulus, fördelar Anden gåvor på var och en så som Anden själv vill. Detta skulle betyda att det egentligen inte finns några "helbrägdagörare" eller "profeter". Det är Anden som helar och Anden som profeterar, och han är fri att göra vem som helst till redskap för dessa gåvor när som helst. Har du vid något tillfälle fått förmedla helande från Herren, så kan ingen för den skull komma till dig en annan gång och säga "Be du för mig, för jag vet att du har helandets gåvor." Man har aldrig en gåva, man får den vid det rätta tillfället. Det är Andens sak att fördela gåvorna, inte din, och inte heller församlingens. Såvitt jag kan se är det Herrens mening att alla Andens gåvor skall finnas i varje församling. Vishet behövs i förkunnelse och vittnande, kunskap i själavården, gåvan att bota i församlingstjänsten. Men ingen gåva får man ta för given. Vi kommer aldrig längre i andlighet än att vi behöver be om gåvorna på för varje ny situation. Den enda andegåva som möjligen kan vara avsedd för privat bruk är tungotalet. "Den som talar med tungor bygger upp sig själv" (1 Kor 14:4). Denna gåva kan man använda i sin enskilda andakt för att prisa Herren när orden inte räcker till. Fast den glädje och frimodighet som tungotalet ofta föder lär man ändå inte kunna behålla för sig själv. Ett annat exempel är helandets gåvor. Till att börja med hände det att jag bad för sjuka på egen hand. Men jag har blivit klokare med tiden. Numera är vi om möjligt alltid flera om förbönen. Det är ju inte jag som får helandets gåvor, utan församlingen. En enda person kan inte antas representera någon annan än sig själv, medan en deputation på två eller tre lättare tas som företrädare för församlingen. Mönstret hämtar vi från Herrens utsändande av de tolv två och två. Dessa grupper om två blev så att säga den församlingens arbetsutskott, och uppgiften var bland annat att smörja sjuka med olja och bota dem (Mark 6:7-13). Några garantier kan vi aldrig lämna. Det är Herren som väljer hur han vill verka, inte vi. Men vår sak som församling är att ställa oss i Herrens tjänst som helande gemenskap. Den inbördes hjälpen Det grekiska ordet philadelphia som står i Apg 2:42 översattes förr med "brödragemenskapen" (1917), men översätts i NT 1981 lite friare med "den inbördes hjälpen". Översättningen kan diskuteras, men saken är riktig och viktig. Inbördes hjälp är just vad som skall känneteckna en kristen församling. När Paulus talar om de olika lemmarna i Kristi kropp, betonar han att "alla delarna skall visa varandra samma omsorg" (1 Kor 12:25). Gör det ont i en kroppsdel så har hela kroppen ont, och de övriga kroppsdelarna gör genast vad de kan för att lindra smärtan. Och att det inte behöver vara någon ädlare och mera framträdande kroppsdel som tilldrar sig vår uppmärksamhet, det vet var och en som har haft blindtarmsinflammation. Vi kan aldrig nöja oss med att de flesta med-lemmarna mår bra. Mår inte alla bra, så mår inte församlingen bra. Därför är den inbördes hjälpen så viktig. Till omsorgen om varje medlem hör att ha en accepterande miljö i församlingen. Det är viktigt att vi tar varandra som vi är och uppskattar människor för vad de är. Ingen får pressas in i några på förhand uppgjorda mönster. Vi måste kunna vänta på människor och låta folk få mogna i sin egen takt. Av en nykristen får vi inte begära att han genast skall vara en färdig bekännare. Församlingen bör vara mer av en stilla växtplats än av stressad äggkläckningsmaskin. Att bära varandras bördor är främst en fråga om själavård. Tyvärr finns det i genomsnittsförsamling kanske inget område som är så försummat som detta. Har man ont i kroppen så säger man genast ifrån, medan man kan gå med värk i själen i årtal. Jag är övertygad om att alla kristna behöver bikt och andlig vägledning, fastän mycket få har upptäckt sitt behov. Det går inte att ersätta den inbördes hjälpen med aldrig så mycket av bibel, brödsbrytelse och böner. I evangelierna ser vi många exempel på Jesu kärleksfulla och upprättande själavård. Se hur han möter kvinnan vid Sykars brunn eller den modfällde Petrus efter uppståndelsen. Av Herren skulle vi lära oss att se en människas möjligheter i tro — och i tålmod. Det främsta målet med den inbördes hjälpen är att föra människor fram till Jesus, så att han själv får gripa in i deras liv. När den hjälpen fungerar kan hela kroppen äntligen börja bli helad: Han låter hela kroppen fogas samman och hållas ihop genom att alla lederna hjälper och stöder, med just den kraft han ger åt varje särskild del. Då växer hela kroppen till och byggs upp i kärlek. Ef 4:16